

Sygn. akt: III AUa 166/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (spr.)

SSO del. Hanna Parzybut-Dan

Protokolant: sekr. sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2013 r. w Łodzi

sprawy **M. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 8 listopada 2012 r., sygn. akt: VIII U 3153/12;

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 166/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł. decyzją z dnia 27 czerwca 2012 r. odmówił M. M. prawa do emerytury na podstawie przepisów art. 27 i art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. Nr 153 z 2009 r., poz. 1227 ze zm.), wobec braku spełnienia przesłanek do tego świadczenia. Organ rentowy ustalił, że ubezpieczony udowodnił staż pracy wynoszący łącznie 14 lat, 7 miesięcy i 21 dni okresów składkowych i okresów nieskładkowych, zaś powołane wyżej przepisy wymagają stażu pracy wynoszącego odpowiednio – 25 lat oraz 20 lat. Do stażu pracy wnioskodawcy nie zaliczono okresu pracy w gospodarstwie rolnym (...) w latach 1960 – 1989 (z przerwami), ponieważ nie został on zgłoszony do ubezpieczenia społecznego z tytułu wykonywania tej pracy.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany oraz przyznania prawa do emerytury, podnosząc jednocześnie, że skoro przepracował ponad 14 lat, winien mieć przyznane świadczenie za udowodniony okres zatrudnienia, w wysokości proporcjonalnej do przepracowanych lat.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi wyrokiem z dnia 8 listopada 2012 r. oddalił odwołanie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ten ustalił, że M. M., urodzony (...), uprawniony do stałej renty z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie pełnienia służby wojskowej, złożył w dniu 27 marca 2012 r. kolejny wniosek o emeryturę. Poprzednie wnioski o emeryturę, tj. z 16 lipca 2009 r., 22 listopada 2010 r. oraz 13 lutego 2012 r., były załatwione odmownie. Jedna z decyzji pochodząca z dnia 30 listopada 2010 r. została poddana kontroli sądowej, przy czym wyrokiem z dnia 28 marca 2011 r., w sprawie o sygnaturze akt VIII U 2104/10, Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie ubezpieczonego, a następnie wyrokiem z dnia 20 stycznia 2012 r., w sprawie o sygnaturze akt III AUa 710/11, Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację od tego wyroku. W sprawie tej zostało prawomocnie przesądzone, że M. M. udowodnił staż pracy wynoszący jedynie 14 lat, 7 miesięcy i 21 dni. Sporny okres pracy w gospodarstwie rolnym (...) w latach 1960 – 1989 nie podlega zaliczeniu skarżącemu, gdyż nie będąc domownikiem rolnika, a jedynie osobą pozostającą w ramach zatrudnienia, winien zostać zgłoszony do ubezpieczenia społecznego, co nie nastąpiło.

Zaskarżoną decyzją z dnia 27 czerwca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji wywiódł, że podstawę prawną w rozpatrywanej sprawie stanowią przepisy art. 27 oraz art. 28, cytowanej już ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które dla nabycia emerytury przez ubezpieczonego będącego mężczyzną wymagają spełnienia określonego stażu ubezpieczeniowego, tj. odpowiednio 25 lat (art. 27 ustawy) oraz 20 lat (art. 28 ustawy).

Zgodnie z treścią art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Organ rentowy odmówił odwołującemu się prawa do emerytury z uwagi na brak udowodnienia wymaganego ustawowo stażu ubezpieczeniowego, tj. co najmniej 20 lat okresów składkowych i okresów nieskładkowych.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, że decyzja ZUS odmawiająca wnioskodawcy prawa do emerytury została wydana prawidłowo, bowiem ubezpieczony na wymagane 20 lat stażu pracy udowodnił jedynie 14 lat, 7 miesięcy i 21 dni.

Co do okresu pracy w gospodarstwie rolnym (...), to był on przedmiotem postępowania sądowego, zaś wnioskodawca po uprawomocnieniu się wyroku w tej sprawie nie przedłożył żadnych nowych dowodów i okoliczności, które pozwoliłyby na doliczenie spornych lat pracy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.

Wyrok ten zaskarżył w całości apelacją M. M., domagając się jego zmiany oraz przyznania prawa do emerytury, ewentualnie uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji. Z treści uzasadnienia wynika, iż apelujący nie zgadza się z odmową prawa do dochodzonego w sprawie świadczenia, które powinno być przyznane i obliczone proporcjonalnie do przepracowanych przez niego lat, czyli w zaniżonej wysokości. Przepisy, na które powołał się Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku są – zdaniem skarżącego – niesprawiedliwe, niezrozumiałe i zawile. Nie mogą tym samym decydować o odmowie prawa do świadczenia emerytalnego z racji kilkunastoletniego zatrudnienia, wykonywanego przez wnioskodawcę, pomimo istniejących ograniczeń zdrowotnych.

Pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – I Oddziału w Ł. wnosila o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie może zostać uwzględniona, bowiem Sąd pierwszej instancji wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązującego prawa.

Apelujący nie sformułował zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a zatem spór w przedmiotowej sprawie sprowadza się do oceny materialno – prawnej roszczenia.

Istotą problemu w rozpatrywanej sprawie jest to, czy wnioskodawca, który nie udowodnił co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych, może ubiegać się skutecznie o prawo do emerytury – proporcjonalnej do przepracowanych lat.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, Sąd orzekający zasadnie wywiódł, że w świetle obowiązujących przepisów, brak jest takiej możliwości. Ponieważ M. M. jest osobą urodzoną przed dniem 1 stycznia 1949 r., słusznie uznał Sąd pierwszej instancji, że jego uprawnienia emerytalne winny być rozpatrywane w kontekście przepisów art. 27 oraz art. 28, cytowanej uprzednio ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Powyższa regulacja prawna wymaga dla nabycia emerytury przez ubezpieczonego będącego mężczyzną spełnienia przesłanki określonego stażu ubezpieczeniowego – odpowiednio 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych (art. 27) oraz 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych (art. 28). Poza sporem pozostaje fakt, że skarżący nie legitymuje się wymaganym okresem, gdyż udowodnił jedynie 14 lat, 7 miesięcy i 21 dni okresów składkowych oraz okresów nieskładkowych. Obowiązujące prawo nie daje możliwości przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury – proporcjonalnej do wypracowanego przez niego stażu, tj. niższego niż wymagane 20 lat. Wbrew temu, co twierdzi apelujący, same zasady współżycia społecznego nie mogą stanowić dostatecznej podstawy do podważenia zasadności zaskarżonego wyroku. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych same zasady współżycia społecznego nie są brane pod uwagę. Dla nabycia prawa do określonego świadczenia konieczne jest spełnienie wymagań określonych w ustawie. W przedmiotowej sprawie konieczne jest wykazanie przez wnioskodawcę wymaganego, co najmniej 20 – letniego stażu pracy.

Z prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika, że wnioskodawca nie spełnił powyższych warunków do nabycia emerytury, bowiem nie udokumentował 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny w Łodzi, nie znajdując usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji, z mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.